

La Cerdanya pendent

Des de fa sis anys, la comarca de la Cerdanya —la del Principat i la de l'altre costat dels Pirineus— celebra la seva diada. Una diada en què es trasllueix la necessitat d'arribar a una unió efectiva i un mateix territori separat per una ratlla administrativa i fruit de pactes de conquesta. Uns i altres acordaren aquest any, aquest diumenge, batejar una campana amb el nom de «Cerdanya». Segurament es vol que cada vegada que aquest estri musical toqui es recordi que de ceretà només se n'és d'una mena. I això és bo.

Diumenge, però, a l'acte dels ceretans, a Puigcerdà, s'hi notà un cert regust d'oportunisme. Està molt bé que el president d'Esquerra Republicana de Catalunya, Heribert Barrera, critiqui i posi el crit al cel per una unitat inesborrable «*A pesar de les divisions arbitràries i irracionals que separen ambdues Cerdanyes*». Està molt bé que el mateix prohóm polític es recordi del «*lamentable Pacte dels Pirineus de 1659*», del pacte de Llúvia i de la divisió provincial de l'estat espanyol de l'any 1933, en què «*la baixa Cerdanya va quedar dividida entre Girona i Lleida*». Està tot molt bé, però no n'hi ha prou.

I no n'hi ha prou perquè el problema de la Cerdanya «*d'aquest costat*» fa massa anys que s'arrossega. Fa massa anys que els ceretans es queixen que tota la seva gestió i estructura administrativa se l'han de compaginar entre dues capitals, Girona i Lleida.

I no n'hi ha prou perquè fins ara han estat molt poques les veus que al Parlament de Catalunya s'han aixecat plantejant amb tota la seva dimensió aquesta realitat.

I no n'hi ha prou perquè darrerament sempre que s'ha parlat de la Cerdanya s'ha fet des del punt de vista del Túnel del Cadí, com si hagués de ser la panacea per a la resolució de tots els seus problemes.

I no n'hi ha prou perquè quan es parla d'ordenació del territori a Catalunya, el tema de les dues Cerdanyes —la de Girona i la de Lleida— queda esboirada en una discussió més gran.

I no n'hi ha prou perquè si el secretari general d'ERC s'atreveix a parlar d'unificar una i altra banda del Pirineu com a realitat «utòpica», hauria d'haver insistit molt més en la unitat «possible», i des d'un bon principi.

Està molt bé que els polítics d'un partit o d'un altre es recordin de les unificacions de les comarques que han estat separades, però no es pot admetre que aprofitin una «diada» per apuntar-se al carro de la reivindicació.